

KIADÓ HIVATAL:

Szikes Antalkönyvnyomdája, hova az előfizetés pénzek, hirdetések és minden a kiadóhivatalt érdeklő közlemények küldendők.

Nyitási díjban egy sor közlési díja 10 kr. Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR

Egész évre 5 frt. —
Félévre 2 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt 25 kr

SZERKESZTŐSÉG.

Beliczey-ut, 15. szám
hova a lap szerkesztési részét illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adatkak vissza.

Az érem másik oldala.

(*) Nem hittük, hogy még egyszer napvilágot lássanak e lapok hasábjain azok a dolgok, a melyek már hetek óta szóbeszéd tárgyát képezték mindenfelé. Nem hittük, hogy városunk falain kívül is fog akadni valaki, a ki védelmére kel az állítólag megsértett társadalomnak oly módon, hogy a legocsmányabb sértések egész sorozatával illesse e lapokat, annak szerkesztőjét és munkatársait s ez utóbbiaknak egyedül azt tudva be bűnül, hogy az igaznak védelmében tisztességes harcot folytattak e lapok hasábjain.

Lefolyt a harc; tán utolsó, de egyszermind legszomorúbb eseményét lapunk mai számában láthatják olvasóink. Nem rajtunk múlt, hogy idáig fejlődött, hogy kénytelenek voltunk leleplezni azt az embert, a kit ma mindenki a maga valóságában lát s ép ezért mérlegelni is tudja értékét azoknak, a mit a „Szarvas és Vidéke“ e f. hó 15-én megjelent számában elmondott. Vele leszámoltunk, azzal is a ki mondta, meg a mit mondott. — De nem számoltunk le még azzal a hivatalos kommunikéval a melynek kíséretében a „Szabadalmazott rágalmazók“ című cikk megjelent.

A „Szarvas és Vidéke“ szerkesztője nem átalotta oda igatni végezetül azt, hogy ebből, t. i. a Gyurcsovecz által írt cikkből is látni lehet „milyen állást foglal el az olvasó közönség ama rémséges ügygyel szemben“ már t. i. a miénkkel.

Annak a cikknek írója volt tehát az, aki a „Szarvas és Vidéke“ olvasó közönségének nézetét kifejezte, ez volt hát az a cikk, a melynek tendenciájával s a benne vallott néze-

tekkel a „Szarvas és Vidéke“ szerkesztője látszólag egyetértett, mert különben miért füzte volna hozzá saját véleményét, azt a véleményt, a melynek roszul elpalástolt célja volt e lapokat discreditálni még a „Szarvas és Vidéke“ olvasó közönsége előtt is.

De vajlon sikerült e ez? Vajlon elérte e azt, a mit elérni akart? Engedje meg a tisztelt Szerkesztő úr, de mi kétkedünk ebben s e kétkedés közepette még azt is kijelentjük, hogy ezuttal nem vált be az a közmondás, az ön hasznára, hogy inter duos litigantes. . . stb. Itéljen elfogulatlanul bárki is — ki huzta a rövidebbet? Mi semmi esetre sem! Bennünket az erkölcsi kudarc nem ért, s ha anyagi veszteségek tán támadtak is a lefolyt polemia nyomán, úgy azt viselnünk kell addig, míg a nagy közönség belátandja, hogy nem mi voltunk okozói, hogy idáig fejlődtek a dolgok, de a különféle körülmények s ezeknek kényszerítő hatása, a melyek elől nekünk sem elzárkózni, sem meghátrálni nem volt lehetséges.

Nyugodtan vártuk s várjuk most is a közönség ítéletét s bizunk abban, hogy igaz ügynek keltünk védelmére, hogy több vagy kevesebb szerencsével, az ma mitemen változtat a dolgon. — De egyet el kell ismerni mindenkinek, egyet nem nem tagadhat meg tőlünk senki, mikép egy pillanatra sem feledkeztünk meg arról, mivel tartozunk azoknak, a kik jóakarátú támogatása e lap fennállását, tisztességes existenciáját lehetővé tették. — Nem szólunk azokról, kik a lefolyt vitában közvetlenül érdekelve voltak, azoknak egyéni nézete lehetett bármily tiszteletre méltó is — de ezen nézetek mellett felhozott érvek még sem győztek meg bennünket nézeteik helyes és igazságos voltáról.

De szóltunk, mert szólnunk kellett arról, a ki kezséggel s tán örömmel nyitott tért lapjának hasábjain olyan közleménynek, a melynek minden szava a legundorítóbb rágalmat szórta reánk.

Sime „Welche Wendung durch Gottes Führung“ — ma már tudja mindenki, hogy milyen értékkel bírnak azok a rágalmak, daczára annak, hogy a „Szarvas és Vidéke“ szerkesztője úgy tüntette fel azokat, mint az olvasó közönség véleményét!

A napszamosok enyhelye.

A legutóbb tartott városi képviselői közgyűlésen újra szóba került a napszamosok enyhelyének ügye, a mely már legalább is két év óta — folyton a felépítés stádiumában van — s úgy látszik, hogy még jó sokáig ebben a stádiumban is fog maradni. — Pedig már a helyet is kijelölték, már a terv is kész van, a költségek is előirányozták s mégis az enyhely elkészül, még sok ideig fognak régi helyükön tanyázni napszamosaink. — Ugy tudjuk, hogy az építést csak az akadályozza meg, hogy a szükséges 10000 drb. téglát a közbirtokosság nem akarja ingyen adni — ezen célra. Bár a legutóbbi képviselői gyűlésen erre vonatkozólag is tétettek oly értelmű nyilatkozatok, a melyek arra engednek következtetést, hogy a regalé közbirtokosság is hajlandó a szükséges téglát mennyiséget ingyen adni. Nos hát ha hajlandó — hát adja is szaporán, ne álljanak még továbbra is azok a szegény emberek ott, a hol most állnak naphoszant s a hol esős napok idején térdig érő sárban állanak, s térdig érő sárban kell járni azoknak is, a kik közelükbe

TÁRCZA.

EGY ÁLLOM.

Szép álmodtál én egykor
Hogy szerettel engemet!
Szerelmed fénye beragyogta
Örömtelen bús életet!

Az átélt üdvöt elregélni
Egy ember ölt is kevés,
Ó távol fénylő szép világom
... Mily fájó volt az — ébredés!...

Ó h ne kérdezd...

Ó h ne kérdezd, hogy mi bántja lelkem
Soha, soha el nem mondhatom,
Ne kívánjad újra felidézni.
Szívem mélyén alvó bánatom!

Össze kéne lötni büszkeségem,
Feltárni előtted lelkemet,
Megmutatni fájó szenvedésit...
Ne kérd- ne kérd; ez soha sem lehet!

Szarvas Mariska.

Á L O M.

A „Szarvasi Lapok“ eredeti tárczája.

Szemeiből, mint villám tört elő a fény, mely általjárta az embert, megbontá esztét s a vért lázas gyorsasággal kergette ereiben. A ki csak egyszer látta, annak emlékezetébe beíszkeltte magát az a csábító arc, melynek vonásaiból a női szépség minden bája sugárzott elő, beíszkeltte magát észrevétlenül, lopva, elég volt egy perez, nem arra, hogy betelje szépségével, de hogy ne feledje sokáig.

Az arcképet láttam először. Órákig néztem. Félre dobtam sokszor! Ah! Az az ügyes pohotographus, aki mesterségének minden csínját-bíját értette megcsinálta a képet tán jobban, szebben, mint ezer más társa megcsinálta volna. Ilyen képnek nincs eredetije s mégis nyugtalan vérem izzott, hajtott utána.

Megtaláltam. Nem nagy fáradságomba került felkeresni a helyet, hol ez a szépség lakozott. Annak a helynek tündér kertnek kell lenni, ott örök tavasz honol, ott örökön nyílnak a tarka virágok, s az illatos rét ezer fűszála minden megannyi harmat cseppnek szolgál nyughelyül minden reggel. Ábrándos képzelmem ilyen nek látta a helyet, hol rózsák közt virult a legszebb rózsák, szépségével elhomályosítva még a virágok királynőjét is.

Pedig ez a hely nem is volt tündér kert — csak egy igénytelen kis falucska, a sűrű fákkal borított hegy tővében.

Óh jól emlékszem még a napra, mikor először értem a falú határához honnét gondosan ápolit út vezetett a falu legszebb házáig.

Ünnep volt épen, husvét ünnepe. Megcsendült a kis templom éles szavú harangja s ájtatos imára hívta a híveket az isten házába. S a falu apraja-nagyja, öreg-

je meg kicsinye sietett oda, hogy buzgó imát rebegjen az egek urához — husvét magasztos ünnepén. Az utca ünnepi esendjét a felhangzó zsolozsmák egyszerű melódiája zavarta meg — hasonlóan az erdő zugáshoz, mely betölti a fák sűrű csoportját s végig hangzik az illatos lombok között.

Úgy fogadtak mint régi ismerőst, pedig sohasem láttak. Ott voltam hát hova szívem minden vágáival eljutni kíváncsoltam. Ott voltam közelében, nem kellett arcképet bámulnom, csodálhattam őt magát. S most láttam csak, hogy az a photographus milyen kontár lehetett a maga nemében, hogy mennyi szépség hiányzott arról a képről, mely őt ábrázolá.

Hol volt az a mosoly, mely látni engedé a vérpiros ajkak mögött kandikáló fehér fogsort? Hol volt a szemek fénye? Hol voltak a formás kezek? Csak azt csodáltam leginkább, hogy kiseded természetere, el fért ennyi csodás szépség.

S a rózsák között csakugyan ő volt a legszebb rózsák. Bejártuk a kis kert, melynek minden virágát mint mondá maga öntözé, maga ápolá. Azért is voltak azok oly szépek. Bejártuk az erdőt, az irtatlan, száz rejtékű erdőt — a melynek terebélyes lombjai között, az árnyas bokor alján vert fészket az erdő szép hangu dalnoka. Magp ihentünk a patak partján, mely csobogva tört elő az erdő csendes mélyéből, s habjai megtörték a kiálló köveken, honnét csodás színpompában verte vissza cseppjeit az aranys napsugár...

S mikorra kigyult az égen az ezernyi apró fáklya fény, kiültünk a ház elé a kis padra. Végtelen nyugalom terült a tájra. Szó nem zavarta a mindent betöltő csendet.

— Miért nem beszél, miért nem mond valamit? szólt csendes szemrehányással a szép leány, ugye gondolatai már messze járnak, otthon, hova holnap vissza-tér, s a hol elfelejté a mi csendes falunkat, az erdőt, a

akarnak jutni, ha esetleg napszámba vagy valamely munka végzésére őket felfogadni akarják.

Akként van tervbe véve az enyhely létesítése, hogy a kérdéses földterület ott 45 ctmrel magosítottatik s az kiköveze leend. Ezzel kapcsolatban azon nézetünknek adunk kifejezést, hogy ha már azt a területet a kőút és a Roszjarovicz féle ház közötti területet, kikövezzük, a mely terület a lakosság csak egy kis része által használtatik, miért nem valósítja meg, városunk előjárósága lakosságunk rég táplált ohaját: miért nem kövezteti ki a piaczerteret? — A piaczerterre az egész város lakosságának szüksége van s ott is térdig érő sárban kell járni ha az eső esik, és sokkal nagyobb területen s jóval többeknek mint azon a helyen, a melyet a napszamosok részére köveztet ki a város. Nagy hiba volt mindenesetre, hogy akkor, a midőn a jelenlegi Beliczey ut kiköveztetett a piaczerter kiköveztetése tekintetében nem történt semmi, akkor talán némi megtakarítással járt volna a köveztetés, míg most a minél jobban érezhető szükség kényszere folytán — tán valamivel drágábban lesz eszközölhető.

Ugy tudjuk, hogy ezzel a kérdéssel is foglalkozott már az előjáróság, sőt a képviselő is — de mindeddig még mi sem történt a mi a piaczerter kiköveztetésének ügyét csak egy lépéssel is előre vitte volna. — Talán most, az enyhely létesítésével egyidejűleg ezt is eszközölhető lenne, nem kis öröme városunk lakóinak.

SPECTOR.

Ujdonságok.

— **Békésvármegye a király előtt.** A koronázási jubileum ünnepélyességeinek egyik kiváló mozzanata lesz a magyar-és horvátországi összes törvényhatóságok küldöttségeinek hódoló tisztelgése a király előtt. A törvényhatóságok küldöttségeit, a melyek együttvéve nyolczkilencszáz főből fognak állani, Szapáry Gyula gróf fogja vezetni és pedig — tekintettel a horvát-szlavon törvényhatóságok küldöttségeire — miniszterelnöki minőségben s a magyar szent korona összes törvényhatóságainak nevében ő intézi az üdvözlő beszédet a ki-

csevegő patakat elfelejté azt a pár órát, a melyet itt töltött el!

Még erre sem tudtam felelni. Valami nehéz, nyomasztó fájdalom nehezedett reám. Agyamban egymást ütköztek, kergették a gondolatok, úgy szerettem volna valamit mondani, akármit valami banális, köznapi mentesítést — de nem voltam képes reá. Legjobban szerettem volna lábaim elé borítani — s úgy elmondani, hogy szerettem végtelenül, szívem minden dobbanásával s nem tudok, nem ismerem nagyobb, édesebb boldogságot, mint üdvözülni picziny ajkain. De nem voltunk egyedül, a néma csendben sem — ott ültek körülöttünk övéi s én el fojtám a vágyat, mint mikor a zugó árnak vetnek egy perczre gátat, de mit ért, mit használ, a másik percben annál nagyobb erővel tör elő.

S kora reggel, mikor még a nap sugarai nem melegíték fel a levegőt, oda hagytam a csendes falut hol életem legboldogabb perceit töltém. A válás pillanatában csak egy gondolattal foglalkoztam szüntelen minél előbb visszatérni ide, ebbe a csendes faluba s bejárni még egyszer az erdőt, a hegy alját s a kertet, hol annyi szép rózsá virul...

S a mikor vissza tértem hervadás borult a tájra. A bánatos ősz terjesztgeté szárnyait a lombos erdő felett, a melytől megsárgultak a levelek. A bokor alján üres volt a fészkek, lakói odahagyták rövid boldogságuk csendes tanyáját — a kis kertben még nyíllott néhány rózsá — korántsem oly szépen, mint vidám tavaszkor.

De az a másik, rózsá aki szépségének az ősz meg nem ártott, ott járt közöttük, de már nem egyedül...

S a mikor észre vettem mindkettő sietve jött elem arcukról a boldogságot, örömet olvasám le, s szívemen átnyíllott a fájdalom, éreztem már egyszer ezt a fájdalmat akkor, a mikor utolszor itt jártam: a válás nehéz perceiben. S csendesen alig hallhatóan mondá a szép leány miközben felém fordult gyönyörűsége arczával

— Az urak nem ismerik egymást — jöjjön barátom hadd mutatom be önnek: v ö l e g é n y e m e t. Marzsics Tivadar.

rályhoz. — Békésvármegye törvényhatósága a hétfői tavaszi közgyűlésen szintén megválasztotta a hódoló küldöttséget, mely Reiszig Ede főispán és Jancsovics Pál alispán vezetése mellett a következő tagokból fog állani: gróf Apponyi Albert, gróf Wenckheim Dénes, gróf Wenckheim Géza, gróf Almássy Dénes, Beliczey István, Terényi Lajos, Gündöcs Beadek apát, Szabó János főesperes, Áchim Ádám főesperes, Kirileszku Péter főesperes, Novák Kamill, Geiszt Gáspár, Oláh György tisztii főügyész, Kövér László főszolgabíró, Dutkay Béla polgármester, Nyitrai István községi bíró, Dobay János.

Terényi Lajos, Gyula város országgyűlési képviselője, még e napokban ki fog nevezettni Jász-Nagykun-Szolnok megye főispánjává. Őszinte örömmel registáljuk e hirt, a mely bizonyára egész Békésvármegyében nagy örömet fog kelteni. A szomszéd Jász-Nagykun-Szolnokiaknak pedig gratulálunk, mert Terényi Lajosban olyan főispánt nyernek, a ki a közigazgatás terén elismert nagy ember s a ki e téren, új állásán is bizonyára érvényesíteni fogja tehetségét s hisszük, hogy megyéje felvirágoztatására mindent el fog követni.

— **Klapka György** † Szomorú aratást tart a halál rövid idő óta legjobbaink között. Alig egy hete, hogy az ország megsiratta Baros Gábert, most pedig, szabadság harc egyik legnagyobb alakjának halálát gyászolja nemzetünk. — A mint a hatálhír városunkban elterjedt a kaszinóra s a városházára kitérték a gyászlobogót, mely rövid idő óta már másodikban hirdeti, hogy a haza legnagyobb fiainak egyikét veszítette el ismét.

Az izr. hitközség, f. évi június hó 8-án d. e. 11 órakor, a koronázás 25 éves jubileuma alkalmából temetőben háláadó isteni tiszteletet tart, melyre vendégek is szívesen látatnak.

A tápéi választás. Sima Ferenc képviselő megtámadott mandátuma ügyében f. évi május hó 24-én kezd meg a vizsgálatot Rudnay Béla országgyűlési képviselő.

A békés-szent-andrási takarékpénztár új részvényecinek aláírása már befejeztetett, A kibocsájtott 1500 részvényre 1890 drb. jegyezett, a túljegyzés tehát 390 drb.

Nyugdíjazott főszolgabíró. Eördögh Lajos orosházi járási főszolgabíró a megye nyugdíjazta. A megye gyűlésen, meleg hangon emlékeztek meg Eördöghnek érdemeiről.

— **Kitüntetés.** Novák Kamill gyulai kir. törvényszéki elnöknek Ó felsége a curiai bírói czímet és jellegét, Cziffra Imre gyulai kir. ügyésznek pedig, a főügyészi helyettesi czímet és jellegét adományozta. A kitüntetés, mely annak az ügybuzgó, s lelkiismeretes munkának a jutalma, melyet Novák Kamill és Cziffra Imre a jogszolgáltatás terén már hosszú időn át végeznek mindenfelé nagy örömet keltett különösen városunkban, a szarvasi kir. járásbíró és az ügyvédi kar tagjai között, a kik Novák Kamill és Cziffra Imre a gyulai kir. törvényszék területén már jó idő óta folytatott lelkiismeretes működésének közvetlen szemlélői.

— **Főpásztori látogatás.** Sárkány Sámuel bányakerületi evang. püspök június havában a szarvasi evangélikus egyházat fogja meglátogatni A szarvasi ev. egyház bold. emlékü Szeberényi bányakerületi püspök halála óta nem üdvözölhette főpásztorát e város falai között s most, hogy Sárkány Sámuel püspökké választása óta először látogat el hívei közé, a szarvasi evang. hitközség méltó fényvel fogja fogadni főpásztorát s a fogadtatás fényét és pompáját mindenesetre emelendő azon körülmény, hogy városunk többi hitfelekezetei bizonyára ott lesznek a kiváló jelességű püspök üdvözlésére, s fogadtatására közel s távolból egybegyűlendő evangélikus hívek között.

— **Dr. Schlauch Lőrincz**, nagyvárad püspök fogadtatására a f. hó 21-én tartott képviselőtestületi gyűlés határozatából az előjáróság is kivonul, az érkező egyház fejedelmet Poldani főjegyző fogja üdvözölni a város nevében, A küldöttséget pedig, mely a nagy nevű püspököt lakasan fogja felkeresni Kollár János ügyvéd vezeti s az üdvözlő beszédet is ő tartja. Ezzel kapcsolatban a lefolyt képviselői gyűlés egyik szomorú eseményét is megemlíti, a melynek előidézésében, két három bizottsági tagnak jutott az oroszlan rész. Nem nevezzük meg őket, pedig megérdemelnék, hogy tudja mindenki, miképők voltak azok, kik azt javasolták, hogy a tanács azon határozata, mely szerint az érkező püspök tiszteletére diadal kapu emeltessek, ne fogadtassék el: mert pénzbe kerül. Snagyon helyesen indítványozta Dr. Salacz Oszkár, hogy ha csak egy képviselő akad a ki a diadal kapu felállítását költség kimelés szempontjából nem kívánja, ne bocsátassék szavazásra az indítvány, mert nincs annak a tisztességadásnak erkölcsi értéke, ha nem egyhangulag adatik meg. Csak az a kár, hogy a május 21. képviselői közgyűlés jegyzőkönyvében, a diadal kapu felállítás tárgyában lefolyt szegyenletes vitának nem lesz nyoma, mert így

határozta a képviselő, pedig nyomának kellene lenni, hadd látná az utókor is a szükkeblőségnek egy oly undorító példáját, a melyet 1892 év május 21-ik napján Szarvas város képviselőiben ép az az ember mutatta a ki még a nevében is hordozza, bankót.

Lapunk mai számának, a tárca rovatban foglalt két szép költeményre felhívjuk olvasóink figyelmét. A költemények szerzője Szarvas Mariska, kinek neve bizonyára nem ismeretlen már olvasóink előtt. A szépirodalmi lapok hasábjain gyakorta találkozunk e névvel, hol egy hangulat teljes költemény, hol egy vonzó elbeszélés, novella kapcsán. Birjuk a tehetséges író igéretét, hogy nem sokára, talán már a pünkösdi számban közölhetünk egyet azok közül a szép novellák közül, a melyek a tehetséges író tollából kikerülnek.

— **Képviselőválasztási jog.** Szarvason a képviselőválasztási czeuzust, a központi választmány legutóbb tartott ülésében 16 firt 19 krbau állapította meg, majdnem két forinttal magasabbra mint a múlt évben. Haviár Gyula ügyvéd a központi választmány határozatát meglebebbzte.

Értesítés. Van szerencsém a t. gazda közönséget értesíteni, miszerint szerdán május 25-én d. u. 2 órakor B. Csabán S. C. János urnak a város tőzsomzódóságában levő tanyáján az Amerikából küldött megbízottja által egy javított „Planet“ nevű kapálóeke, továbbá egy igen dicséretes eddig felülmulhatatlannak jelzett „Columbi“ nevű sorvető gép, s végre a gazdasági egyesület tulajdonában levő répa kapáló, stb. fogna bemutatni. Miről a megyei t. gazda közönséget azon kérelem van szerencsém értesíteni, hogy ezen bemutatónál minél számosabban megjelenni szíveskedjenek. B. Csaba, május 14. Az elnökség megbízásából: Zlinszky István egyleti titkár.

— **Új közigazgatási bizottsági tag.** A mostani megye gyűlésen Beliczey István helyébe, a ki leköszönt aközigazgatási bizottsági tagságról, a törvényhatósági bizottság Haviár Danielt választotta meg, akire 24 szavazattal esett. Szavazatokat kaptak még: Varságh Béla 16, Szalay József 8, dr. Zsilinszky Endre 4, Székács István 2, dr. Berényi Ármin 2 szavazatot. A főispán a tagválasztásra vonatkozólag szavazatszedő bizottságot küldött ki, mely Vidovszky János elnökelete alatt Beliczey Géza és Tatay János tagokból állott.

Nyílt kérdések

a „Szabadalmazott rágalmazók“ czímén „Szarvas és Vidéke“ mult heti számában elkövetett cikkek irójához!

(Egy másik ujság olvasó részéről.)

Magna ingenia conveniunt, mondja a közmondás. Ezen arany igazságnak soha céletansabb példáját nem észleltem, mint az „egy olvasó“ fent értett cikkében, de ne hogy félreértessem, sietek kijelenteni, hogy ezuttal nem az ugynevezett közvéleménynek tolmácsolását célzó cikkeknek iránya s a pártatlan közvélemény igaz értelemét közt való rokoni összetalálkozásra akarok rámutatni, különben is az a közvélemény egy érzékeny mérleg, melynek hol az egyik, hol a másik karja billen felül, permanens állást soha sem foglal el, hát én nem is akarhatok a tengelye lenni, egyszerűen azon szellemi találkozássra kívánok rá mutatni, a mi a „szabadalmazott rágalmazók“ és „egy más cikkek“ között bámulatos módon nyer kifejezést, aztán pedig a „tiszteletre méltó cikkek“ irójához teszek egy kíváncsi kérdést.

Ime a szellemek „randevui“:

Igy a „Szarvas és Vidéke“ mult heti száma: És így a „Tolnamegyei Közlöny“ 1889. febr. 10-iki száma. Nyílt: 1—13 sor.

Még most is élmelyeg a gyomrunk azon otromba támadástól, melyet a Szarvasi Lapok szerkesztője közléstünk egyik legelőkelő férfiak ellen intézni merészkedett. Midőn ezt itt jóváteszük, nem azért történik, mintha ama vezérférfi egy ma jött holnap ment revolver zsurnalisztával szemben csak szónyi védelemre is szorulna, hisz ma már tudjuk, hogy a szerkesztőt melyik elv vezérelte. Caluminare audacter semper aliquid haeret, vagyis: ócsárolj merészen, mindig tapad valami; hanem szóval: tapad valami; hanem szóval: tapad valami; azt pedig, hogy bár ki is a loyaltás leplebe burkolt, ép azért annál undorítóbb személyes gyűlöletből sáros lábát, a nyilvánosság előtt egy becsületes emberbe törülje, a tisztesség nevében leghatározottabban vissza kell utasítanunk.

Nem meglepő? nem az igazi „hivatottság s praedestinatio által kiváltságolt nagyságok csodás ingeniának találkozása-e ez? fűszerezve a helyzetet alkotó napi események fatális hasonlatosságával? De nézzük tovább:

De hát ki tehet róla, hogy vannak emberek, kik kamélonként tudnak százféle könyvet írni, hogy ezek a más felfogással bírnak mint amazok, kik isten oltára előtt állva naponként imádkoznak. En csak attól félek, hogy a szarvasi lap rém ciklikirója, miután mint kijelenti, nem akar confessionális kérdéseket szolgálni egyszer majd csak arra ébred fel, hogy érdekei ugy kívánván, zsidóból katolikus-sá, s katolikusból sansculotte lesz.

de bármiként is a nagyhangú fraziókkal való dobálodás, a közérdekeknek veszélyeztetését kiáltozó nagy képtelenség egy ily nagy pipájú, de kevés dohányú hazafitól semmi egyéb mint henegezési viszketeg, s erre csak azt idézem: Sunt a quibus vituperari laudari est, azaz emberek kiktől gyalázattal dicsekednek. Az a bamba főmedvény ma már igazi értelemre leszállítva fekszik előttünk; írja ugyan hivatásigazságtalanul megtámadott kozik a közvéleményre deliféri becsületének s érdeme legyen nyugodt! Itt végzettségünk igazi közvéleményre igazságot tud szolgáltatni egy rossz akaratból igazságtalanul megtámadott férfi becsületének s érdeme rint fog elbánni a sajtó szabadság, hazafiság és igazságosság köpenye alá bujt revolver zsurnalistával!

Nem azt kell e hinnem, hogy „ez a“ felmagasztosult lelkek szellemi alkotásainak egy ugyan azon „eszményi illetű kristály forrásból“ való fakadása? Azért lát nagyon kérem az „igen tisztelt cikkek“ íróját, kegyeskedjék kételyemet eloszlatni: igazán egy ugyanazon forrás eredménye a párhuzamba állított két cikk, no mert ez nem is lehetetlen legfeljebb a mellett szól, hogy a régi kaptára kellett ismét fejleést csinálni — ennek szorítását érezze gazdája — avagy győzzön meg arról, hogy a két cikk ugyan azon Muzsa által homlokokon csókoló külön álló két lény fényessége lehet? mert az a szelő szárnyán tova suhanó suttozás: hogy itt tán a smei der minster ur, „Ollója“ működött, alappal is bírhat, ami Önté nézve fájó gondolat lehet, de mint a jobb izlésű közönség; tájárnak felemelő majdan, ha cikkeit az eseményi illet kristály forrásának „bizonyít hatja, a mire bizton vár:

Egy másik olvasó.

JEGYZŐKÖNYV

felvétel Szarvason, 1892 évi május hó 15-én esti 9 órakor Varga József úr lakásán alolítottak jelenléteben.

TÁRGY.

Stein Béla úr, mint „Szarvasi Lapok“ szerkesztője a „Szarvas és Vidéke“, f. hó 15-én megjelent 20-ik számában közzétett „Szabadalmazott rágalmazók“ című közleményben magára nézve sértő kifejezéseket találván Fedor Károly és Papp István megbízotta által felvilágosítást kér a Szarvas és Vidéke szerkesztőjétől a fentemlített cik kirójára nézve.

Varga József a Szarvas és Vidéke szerkesztője kijelenti, hogy nem ő a cik kirója, szerzőt megnevezni ennek beleegyezése nélkül nem tartja magát jogosultnak különben is azon elvi állás pontot hangsúlyozza, hogy inkriminált, cikkek nézve egyedül a sajtó bíróság van hivatva a jogorvoslat megadni. A sajtó per elől sem ő, sem — mind biztosan hiszi — a cik kiró térni nem akar és nem fog.

Kelt mint fent

Fedor Károly s. k. Papp István s. k.
mint Stein Béla úr megbízottai.

JEGYZŐKÖNYV.

felvéve Szarvason, az alolított időben alolítottak által Stein Béla lapszerkesztő és Varga József szintén lapszerkesztő urak közt felmerült becsületbeli ügyben.

Alolítottak 1892. május 16-án Stein Béla ur azon kijelentése folytán, hogy a Fedor Károly és Papp István urak által 1892. május 15-én felvett jegyzőkönyvben foglaltakkal meg nem elégszik és megbízása folytán d. u. 5 órakor Varga József úrnál a fenti ügyben eredménytelenül megjelenvén — másnap 1892. május 17-én déli 12 órakor nála újból megjelentünk a hon talált Varga József úr előtt előadtuk, hogy megbízónk Stein Béla úr a „Szarvas és Vidéke“ hirlap f. év és hó 15-én megjelent 20. számában közzétett „Szabadalmazott rágalmazók“

czikkben foglaltak által magát súlyosan megsértve érzi, de az ennek folytán folyamatba tett tárgyalásokról felvett, s fentkörülirt jegyzőkönyvben való elintézési móddal megelégedre nincs, minek folytán felhívtuk Stein Béla úr megbízásából Varga József urat, nevezze meg a cik kiró szerzőjét, ellenkező esetben vállalja el érte a felelősséget s adjon elégtételt.

Mire Varga József úr kijelentette, hogy a cik kiró felelősséget nem vállal s így elégtételt nem ad, a szerző megnevezése céljából 1892. május 18. d. u. fél 6 óráig halasztást vesz és kér.

Ezzel a jegyzőkönyv bezárattott és aláíratott 1892. május 17-én déli fél 1 órakor.

Stein Béla úr megbízottai:

Dr. Lengyel Sándor. s. k.

Dr. Reismann Adolf. s. k.

Folytatólag felvéve Szarvason 1892. május 18-án d. u. 6 órakor:

Fentnevezett urak Varga József úrral összejövén ez kijelentette előttük, hogy a kérdéses cik kiró Gyuresovecz Gusztáv úr Kondoros községi hivatalnok irta, ki kész is azért felelősséget vállalni, elégtételt adni.

Ezzel a jkv. bezárattott s aláíratott 1892. május 18. d. u. fél 8 órakor és Stein Béla úrnak részünkről kézbesített 1892. május 19-én délután 5 órakor — (Dr Lengyel Sándor úrnak akadályoztatása folytán).

Stein Béla úr megbízottai:

Dr. Lengyel Sándor. s. k.

Dr. Reismann Adolf. s. k.

NYILATKOZAT

A fentebbi jegyzőkönyv tanúsága szerint a „Szarvas és Vidéke“, f. évi május hó 15-én megjelent számában foglalt „Szabadalmazott rágalmazók“ című közlemény szerzője: Gyuresovecz Gusztáv. Minthogy pedig Gyuresovecz Gusztávra vonatkozóan Tordai József kir. törvényszéki irodaigazgató, Szegszárdon, a „Szegszárd Vidéke“ 1891 augusztus 3-án megjelent számában az alábbi nyilatkozatot tette közzé, nyilvánvaló, hogy Gyuresovecz-től lovagias úton elégtételt sem nem kérhetek sem nem vehetünk, miért is ellene a rendelkezésre álló egyedüli mód: a törvény útján való megtorlást vagyok kénytelen igénybe venni.

Stein Béla,

a „Szarvasi Lapok“ szerkesztője

Tisztelt Szerkesztő úr!

Becsés lapjának július hó 30-iki számában megjelent azon, hirre vonatkozólag, hogy valami Gyuresovecz Gusztáv nevű díjnok több rendbeli adósságok hátra hagyaával Szegszárdról megszökött, úgy a tekintetes szerkesztőség, valamint a károsult közönség, mely utóbbi mintegy 900 forint erejéig ez ügyben érdekelve van, pontos tájékoztatása végett tisztelettel felemlitem, hogy a nevezett nem az adósságok elől szökött meg, mert a jóhiszemű embereket csalni, befogni és rágalmazni már 12 éve rendes foglalkozását képezte; eltökélte tehát mind ezektől, és az itteni kir. járásbírósnál általa elkövetett bélyeg sikkasztástól, leginkább azért szökött meg, mert lopást sikkasztást, okirathamisítást és mindenféle az országban számtalan csalásokat követett el, s így az illető károsultak midőn megtudták, hogy Szegszárdon tartozkodik, üldözöbe vették.

Az eredeti leveleket, melyekben a károsultak ezen embernek viselt dolgait felsorolták, és őt, mint közveszélyes csalót, országos gazembert, jól kiképzett szélhámost, és erőszakos bűjtogatót ismertetik, már az illetékes kezekben elhelyeztem.

Szegszárdon 1891. augusztus 3-án.

Tisztelettel

Torday József.

NYILATKOZAT.

A „Szarvas és Vidéke“ a lapunk ellen intézett kirohanásának támogatására „egy olvasó“ cik kiró közli, mely oly kvalifikálatlan modorban van tartva, hogy szükségképen azon képszerűhelyzet állott elő rám nézve, hogy ama névtelen cik kiró szerzőjének személye iránt is érdeklődjem.

Nos hát azon cik kiró szerzője Gyuresovecz Gusztáv nevű individuum, aki a lopásnak, csalásnak, okirathamisításnak, bélyeg csontításnak és sikkasztásnak hirlapilag szelöltetett vádait megtorlatlanul hagyta magán száradni.

Ismérem én Szegeden, Temesvárott, Sátoralja-Ujhegyen, Resiczabányán, Zólyomban, Eperjesen, Szegszárdon viselt dolgait. Kimerítő adatok vannak kezemnél. De ezeknek szelöltetését fentartom magamnak akkorra, ha Gyuresovecz Gusztáv továbbra is mint az itélkező közvélemény szözcsové akarna szerepelni a „Szarvas és Vidéke“ hasábjain.

Most az elmondottak csak annak kitüntetésére

szolgáljanak, hogy Gyuresovecz Gusztáv azon egyének kategóriájába tartozik, akikkel szemben a becsületes ember tehetlenül áll társadalmi téren, mert azok sorából való, akiktől csak ovakodni lehet, de elégtételt venni nem.

Lévai Dezső.

Irodalom.

Baross Gábor dicső emlékéhez méltóan jelent meg a „Magyar Gényusz“ 20-ik száma, mely jobbadán az elhunyt nagy államférfiu emlékezetének van szentelve. Bemutatja Barossnak igen sikerült arcképét a kereskedelem, ipar és közlekedésügy jelvényeivel, melyekhez Radó Antal irt hangulatos és megható költeményt. Igen érdekes azon két fényképfelvétel is, melyek egyike azon jelenetet ábrázolja, midőn Baross kíséretével megtekintti a Vaskapu munkálatait, a másik fényképfelvétel pedig a szombathelyi vasut megnyitását. A „Magyar Gényusz“ hozza továbbá Baross szüleinek arcképét, Baross családjá körében, a mint kis gyermekeivel enyeleg. Bemutatja Baross szülőházát s egy részletet azon kis falucsakából, mely a feledhetlen államférfiu adta a hazának. Sikerült képek továbbá: „Baross a miniszteri székben“, „Baross a temesvári kiállításon“, „Baross a kis Gabival“, „Baross a ravatalon“, „a gyászmenet esőben“, „részlet Baross temetéséből“, a lánchidtéren“, „gyászmenet a körúton.“ A felsorolt remek illusztrációkon kívül közli Baross autogramjait s egy emelkedett gondolkozásu, igazán szép nekrológot dr. Nagy Sándor országgyűlési képviselőtől.

E számban ragyogtatja még remek tollát Dóczy Lajos is, a ki szellemes nyelvészeti csevegést irt a „Hát“ szócikárol.

A „Magyar Gényusz“ előfizetési ára egész évre 10 firt, félévre 5 firt, negyedévre 2 firt 50 kr. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, kerepesi-út 14.

Közgazdaság.

Körlevél.

Az utóbbi időben gyakran fordultak elő panaszok az ellen, hogy a mustra boroknak szállítása a kincstár pénzügyi érdekeinek megóvására irányuló ellenőrzési rendszabályok által neheztetik. E panaszok folytán, a kereskedelemügyi m. kir. Ministerium a Pénzügyminiszter urral érintkezésbe tévén magát, meg lön állapítva azon eljárás, melyet követni kell, hogy a mustra-borok forgalma akadályokba ne ütközne. Az illető üzletemberek és termelők érdekében kívánatosnak tartjuk annak ismertetését, miért is az említett eljárást ezennel tudomásukra kívánjuk hozni és pedig úgy, hogy a kereskedelemügyi m. kir. minister ur Ó-Nagyméltóságának a soproni kereskedelmi s iparkamarához f. évi 10.0114./VI. sz. a. intézett leiratának ide vonatkozó részét jelen körlevélünkben a következőkben idézzük:

„A külföldre szállítandó bormustokat illetőleg már a múlt évi szeptember hó 19-én 55.787. sz. alatt kelt átiratában közölte volt velem a fentisített minister ur hogy az ez iránti kérdés már tárgyalanná vált, a mennyiben az 1890: XXXVI. t. cz. 8. §-a kimondja, hogy borkereskedők és termelők oly helyre, melyre sz állami italmérsi jövedékről szóló törvény hatálya ki nem terjed, bort legalább 25 liternyi mennyiségben kiszállíthatnak abban az esetben is, ha a bornak kis mértékben s vagy nagyobbban való elárúsításával foglalkoznak.

Az alföldi borkereskedés érdekeire való tekintettel a bormustrák adómentes szétküldhetése iránt hozzá intézett megkeresésem következtében a fentisített minister ur több irányban folytatott tárgyalások után csak most határozott, s a bormustráknak italmérsi adótól való szétküldésénél követendő eljárás szabályozása tárgyában a f. évi február hó 2-án 5183. a. d. az összes pénzügyi hatóságokhoz a következő körrendeletet bocsátotta ki.

Vége köv.

Szerkesztő: STEIN BÉLA. Laptulajdonos: SZIKES ANTAL.

Egy használt

8 lőerejű cséplőkészlet Clayton és Shuttleworth féle gyártmány, valamint egy használt 8 lőerejű Clayton és Shuttleworth féle

gőzmozgony és 4 6 Robey féle cséplővel

Békés megyében eladó. Bővebb felvilágosítást ad, Horváth és Herczeg, gép és szerszámraktár cég Budapest VI. Podmaniczky utca 17.

